

[Pelle Voigt]

Det står fast, at Danmark er fuldt ud bundet af EF's forsvarspolitik og har pligt til at støtte den, men det er også sådan – og sådan har det hele tiden været ifølge Maastricht-traktaten – at vi ikke kan deltage i udarbejdelse eller gennemførelse af en fælles forsvarspolitik, så længe vi ikke er medlem af WEU, og Danmark forpligter sig til at vige formandspladsen i enhver forhandling, der kan berøre forsvarspolitiske spørgsmål i andre unionsorganer. Det kan blive en meget vidtrækkende bestemmelse, skulle jeg hilse og sige.

Jeg har allerede i tidligere indlæg peget på, at hele denne ordning i øvrigt udløber med Bruxelles-traktatens udløb i 1998, og at Danmark så må finde ud af, hvordan vores fortsatte tilhørsforhold til og underordning under EF's forsvarspolitik egentlig skal gribes an.

Endelig deltager Danmark fuldt ud i det retlige samarbejde, som man tog afstand fra i det såkaldte nationale kompromis.

Dertil kommer, at Edinburgh-topmødet utvetydigt slog fast med kommissionsformand Jacques Delors' ord, at nye medlemmer bliver nødt til at acceptere fællesskabsgrundlaget, Acquis Communautaire, i dets helhed, hele Unionstraktaten og intet andet end Unions-traktaten.

Herved slås det fast, at ideen om det åbne Europa er gravlagt, ideen om integration i dybden er bragt til sejr, og den trepattede ko, som man nu skal ud og sælge som en galophest, tror jeg ikke de danske vælgere køber den 18. maj. Jeg køber den i hvert fald ikke.

(Kort bemærkning).

Charlotte Enevoldsen (CD):

Hr. Pelle Voigt har brugt meget af sin tid her på at gøre rede for, at han egentlig ikke mente, at Edinburgh-aftalen nødvendigvis var gyldig. Og hr. Pelle Voigt kan også have fuldstændig ret, når han siger, at der er ting, der ikke er med i Traktaten, men det gør den ikke nødvendigvis mindre gyldig. Jeg går ud fra, at hr. Pelle Voigt også kan sin EF-historie og derfor ved, at man faktisk har lavet den slags aftaler før. Man kunne se tilbage på Luxembourg-forliget. Luxembourg-forliget er ikke traktatfæstet. Luxembourg lå ved siden af, Luxembourg ligger ved siden af den dag i dag, og Luxembourg-forliget er aldrig nogen sinde blevet anfægtet. Det vil sige, at en politisk aftale, som træffes

der, har vi prøvet før, og vi ved, at den holder. Vi ved, at man faktisk kan overholde politiske aftaler i EF. Derfor synes jeg, det er lidt urimeligt at drage en politisk aftale i tvivl på den måde, som hr. Pelle Voigt har gjort det.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, der er to problemer i dette her, og det var det, jeg prøvede at gøre rede for. Det ene er, at Edinburgh-aftalen savner indhold i katastrofal grad. Det andet er spørgsmålet om, hvorvidt aftalen er retligt bindende. Jeg mener, det er rigtigt, at aftalen er retligt bindende. Jeg tror, at det er rigtigt, når premierminister John Major har oplyst, at den ikke kan indbringes for EF-Domstolen, men at den kan indbringes for Den Internationale Domstol i Haag. Det giver mig det problem, og det skaber den tvivl i mit sind, at den nok ikke er meget værd, hvis det kommer til en konflikt, over for EF-Domstolen. Det er faktisk det, jeg har peget på. Når Maastricht-traktaten fastslår, at alle tvister, der angår Traktatens indhold, skal afgøres ved EF-Domstolen og ikke nogen andre steder, og når det er sådan, at vi i dag har syv EF-medlemslande, som ikke anerkender Den Internationale Domstol i Haag som et organ, der har ret til at træffe afgørelser af denne art, synes jeg ikke, tvivlen er noget, som er opfundet af mig. Så synes jeg, det er noget, der er påpeget af mig som en af realiteterne bag denne meget beklagelige konstruktion.

(Kort bemærkning).

Charlotte Enevoldsen (CD):

Nu er det ikke, fordi jeg vil trække denne debat i langdrag. Men jeg må da trods alt sige, at hvis det var sådan, at man mente, at nu kunne man bare indbringe hinanden for EF-Domstolen, for den er ikke omfattet af dette her, kunne nogen i den forbindelse have sagt: Jamen så kunne Tyskland anlægge sag mod Danmark ved EF-Domstolen, for nu overtræder vi nogle regler her. Det gør man bare ikke. Luxembourg-forliget var ikke gyldigt i forhold til EF-Domstolen; Luxembourg-forliget var også kun gyldigt i forhold til international ret, ergo: i forhold til Haag-Domstolen. Det samme gør sig gældende for Edinburgh-aftalen, og derfor er det fuldstændig meningsløst at sige,